

آيا افغان مشران ملت ته هيله ورکولای شي؟

هيله او اميد د انساني ژوند تر ټولو ستر محرک دی. پيغمبران چې د بشریت تر ټولو ستر لارښوونکي وو؛ هم هيله ورکونکي او وپروونکي (بشير او نذير) نومول شوي دي او ځکه د جنت هيله او له دوزخ وپره تر ټولو لوی هڅونکي فکتورونه دي، چې يو انسان ورته خپل ژوند وقف کړي. د انساني ژوند په باب نهيلي فيلسوفان هم په دې ټينگار کوي، چې بايد بشریت ته ډېرې ښې هيلې او اميدونه ورکړل شي.

د پخواني يونان يوه کيسه ډېره مشهوره ده، وايي چې "پاندوره" يوه شهزادګۍ وه. يو ډېو پرې مېن شو او ويې تښتوله. پاندوره به ټول وخت غمگينه، په ژړا او واوږلا وه او يوه شېبه ارامه نه وه. ډېو چې پوه شو، پاندوره له ده سره گوزاره او گډ ژوند نکوي؛ نو پرې يې ښوده او يو بکس يې په تحفه کې ورکړ. ډېو پر پاندورې باندې دا شرط کېښود، چې بکس به هېڅکله نه خلاصوي. انساني فطرت دی، چې له کوم شي منع شي، هماغه کار کوي. پاندورې بکس خلاص کړ؛ خو څه گوري؟ ماران، لړمان، غونډلان او نور وحشي حشرات. پاندوره په چيغو شوه او نه پوهېده، چې څنگه ترې وتښتي؛ خو چې ټول ماران او لړمان راووتل؛ نو د بکس په تل کې يو روښانه او ځلېدونکی غمى و، هغه غمى هيله وه.

د افغانستان مظلومو او پتمنو خلکو ته دا ډېرش کاله د ښکليو نومونو او عالي شعارونو په بکسونو کې همدغسې ماران او لړمان او آفتونه او زيانونه ورکول کېږي؛ خو متاسفانه هغه څه، چې پکې نشته؛ هغه هيله او اميد دی.

په ۱۹۹۲ز کال ما په پېښور کې د افغان مهاجرينو او کوزو پښتنو مقايسه کوله. افغان مهاجرين به له ټولو ستونځو سره- سره خوښ، خوشحاله او روښانه ښکارېدل؛ خو زموږ کوز وروڼه به وارخطا، په بېره او الوتو ښو کې ښکارېدل؛ خو وروسته نهيلي په دې خوا کې هم عامه شوه.

په ۲۰۰۲ز کې بيا خلکو ته اميد او هيله بيا پيدا شوې وه، خپل اولادونه يې په شوق په ښوونځيو کې شاملول او د ژوند، سولې او ښکمرغۍ لپاره اميدواره وو؛ خو ورو- ورو هيلې په نهيليو بدلې شوې او اوس، چې له هر تعليم يافته افغان سره کېږي؛ همدا يوه خبره به ترې اورې: "دا وطن نه جوړېږي، اين وطن جوړ نمى شوى". دا فکر کيږي، چې ددې نهيلۍ په زيږولو کې کومه ژوره توطيه رول لري. هيله په افرادو، ملتونو او ټولنو کې پر ځان باور زېږوي او نهيلي يې باوري، ويره او ماته.

که څه هم د ABC, BBC او يو بل جرمني چپنل وروستۍ سروې وښوده، چې په افغانانو کې د هيلې کچه لوړه شوې او تر ۷۰٪ خلک هيله لري، چې هېواد يې ښه لوري ته روان دی، له بلې خوا د ايشيا فاونډيشن نوې سروې هم ښايي، چې د افغان ولس د هيله منډۍ کچه لوړه شوې ده؛ خو لومړنۍ سروې د ۲۷ ميليونه افغانانو له منځه يواځې له (۱۵۰۰) کسانو او دويمه د ۶۸۰۰ کسانو د ځوابونو په نتيجه کې تر سره شوې ده. دغه سروې گانې مور نه ردوو؛ خو د ټولني واقعيت ډېر بدل دی او دومره کوچنۍ بېلگې (سمپل سايزونه) د يوه ملت په کچه دومره لويې مسئلې ته ځواب نشي ويلای.

د ولسمشر کرزي ځينې نژدې ملگري هم وايي چې دوی دې مسلې ته ډېر تشويش لري، او وايي چې ملت ته هيله نه شي زېږولای او دې مسلې پر حکومت د خلکو د بې باورۍ په زياتوالي کې ډيره برخه لرلې ده.

په هر حال، مور د متمدنو انسانانو په توگه مسووليت لرو، چې خپل ملت ته هيله وزېږوو، پر بري يې ډاډمن کړو او د روښانه راتلونکي واقعيانه طرحې يې مخې ته کيږدو. تر ټولو ډيره دا زموږ د مشرانو دنده ده. هيله تشه خوشبيني او خوش باوري نه ده. هيله داده، چې يو فرد، يوې ټولني او يوه ملت ته دا وښيي، چې له ټولو ستونځو سره- سره، چې په مخ کې يې پرته دي او ټولې ستونځې او چپلجونه، چې را روان دي، بريالي کېږي او د ښکمرغۍ او هوساينې لپاره يې تکلونه عملي کېږي.

ګاندي د هند مر ژواندي ملت ته داسې هيله ورکړه، چې د عدم تشدد او ملکي نافرمانۍ په زور يې انګرېزان د هند له نيمې وچې واپستل.

بارک اوباما د امريکا ملت ته د اقتصادي بحران په وخت کې د بدلون او پر هيلې د باور روحیه ورکړه او بېرته يې د اقتصادي ښېرازتيا او دوامداره ثبات پر مفکوره ډاډمن کړل. ده خپل کمپاين د (Audacity of Hope) د کتاب له ليکلو پيل کړ.

عقيده، اميد او هيله د ملت جوړونې، ثبات، پر بري او ښکمرغۍ د باور او فکري سکون لپاره ضرورت دی. پر دولت د خلکو باور زياتوي، فعاليت او تحرک زېږوي او کار او زيار ته ولس هڅوي.

افغانان بايد بري، سولې، پرمختګ، عدالت او ملت جوړونې ته هيله من کړای شي او ددې هيلې زېږول په لومړي سر کې د دولت او تر هغه ورسته د روڼ اندو، ليکوالو او پوهانو دنده ده.

پښتو منل دی: دنيا په اميد خوړل کېږي. اميد باور زېږوي او باور وړتياوې پياوړې کوي.

راځئ هيله من و اوسو او د پروڼ او نن په نسبت ډير د سبا په باب اميدوارونکي فکر وکړو!!!

پای